

เหมือนสายฟ้าฟาดกลางใจ

จากนโยบายการลดเอกสาร ลดโลกร้อนจากการใช้พลังงานเพื่อผลิตกระดาษให้มนุษย์โลก เราทุกคนต่างช่วยกันประหยัด จากการเขียนพิมพ์เป็นเอกสารแล้วส่งให้อ่าน เราก็ก็นำเอกสารเป็นจดหมายอิเล็กทรอนิกส์แทน การส่งทางไลน์ การส่งข้อความทางเฟสบุ๊ค ซึ่งก็สะดวกลดปริมาณเอกสารได้ดีช่วยโลกและองค์กรประหยัดได้เยอะ แต่ถ้าคุณไม่ได้อยู่ในกลุ่มไลน์หรือมีเฟส หรือบางครั้งคุณไม่มีอินเทอร์เน็ต คุณก็ไม่ได้อ่านคุณก็พลาด บางครั้งมีการส่งข้อความเข้าเยอะมากไม่ว่าส่งรูปสวัสดิ์ตอนเช้า เทียง เย็น กิจกรรมอะไรที่ไม่เกี่ยวกับงาน(ซึ่งการตั้งกลุ่มเพื่องานเท่านั้น) คุณก็จะไม่อยากจะอ่าน (ตัวป่าเองก็เหมือนกัน) ก็ไปทีลปประวัติการแชท เพราะซีก็เคยอ่าน (มีคนเขาบอกว่าถ้ามีรูปหรือข้อความในไลน์หลายๆจะทำให้ข้อมูลในโทรศัพท์เต็มเร็วต้องลบทิ้งบ้างก็เลยทำตาม ไม่รู้จริงไหม) ซึ่งบางครั้งความสะดวกก็ทำให้เราเคยตัว หวังพึ่งพิงข้อมูลต่างๆที่เก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ ใน Fserver บ้างโดยไม่ต้องซื้อแฟลชไดร์ หรือแผ่นซีดีมาเก็บข้อมูลเหมือนที่เคยทำมา มาสัปดาห์นี้จะมาทำงานได้รับแจ้งว่า Fserver ของโรงพยาบาลพึ่งยังไม่สามารถเปิดเอาข้อมูลได้ แห้ว ..... จะเอาข้อมูลที่เก็บไว้มาทำงานต่อก็ไม่ได้ โดยเฉพาะงานตอนนี้งานคุณภาพให้ส่งผลงานวิชาการประจำปี 2563 ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาคุณภาพ นวัตกรรม เรื่องเล่าของหน่วยงาน ซึ่งปีก็จะส่งร่วมทุกปี ผลงานก็ได้ไปร่วมงานระดับประเทศที่เมืองทองธานี ใบประกาศบ้าง งานชาม แก้วน้ำเพื่อเป็นขวัญและกำลังใจให้หน่วยงาน แต่ที่สำคัญก็คือความปลอดภัยของผู้ให้และผู้รับบริการตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ ซึ่งมี deadline วันที่ 20 มกราคม 2563 (ถึง 24.00น.) ส่งซ้ำหัก 5% ของคะแนนที่ได้ ซึ่งทุกปีที่ผ่านมาป่าไม่เคยได้หักคะแนนหรอก พร้อมเสมอ ย้อนกลับมา เมื่อ Fserver เปิดไม่ได้ ไม่เป็นไรป่ามีข้อมูลสำรองในคอมพิวเตอร์ พอมาเปิดข้อมูลในคอมพิวเตอร์บางไฟล์ที่ต้องการก็เปิดไม่ได้ เป็นรูปโปสเตอร์ที่มีจุด ต่อตัวหนังสือ เลยถ่ายรูปส่งไปให้น้องอ่อง IT ประจำโรงพยาบาลมาดูให้ น้องถาม “ป่าคอมป่าโดนไวรัสเข้ายึดพื้นที่แล้ว ไวรัสเรียกค่าไถ่ด้วย” ป่าถาม “ตายล่ะตรูมันจะเอาอะไรเป็นค่าไถ่” น้องตอบ “เราต้องจ่ายเงินมันป่า ป่าปิดคอมเลยนะเดี๋ยวผมไปดู ” “ครับผม” ป่าตอบ นิ่งรอสักครู่ น้องอ่องมาดูคอมแล้วก็บอก “ผมต้องเอาคอมป่าไปลบข้อมูลใหม่เพราะไวรัส ” ป่าถามต่อ “แล้วข้อมูลป่าที่มีในคอมล่ะ” น้องตอบ “ก็คงต้องลบหมดครับ” คำตอบของน้องอ่อง **เหมือนฟ้าถล่ม สายฟ้าฟาดกลางใจป่า** นี่มันเป็นเรื่องจริงหรืออ่อง ป่านิ่งทรุดลงกับเก้าอี้ แขนสองข้างทิ้งลงข้างพนักพิง คอเอียงไปด้านซ้าย โธ่ชีวิตป่าต่อม งานที่ทำมาทั้งหมดหายไป เอกสารที่เก็บไว้ก็ 5 ส. ขายเป็นของฮ้างแล้ว แล้วป่าจะอย่างไร น้ำตาป่าค่อยๆซึมออกมาเล็กน้อย หัวใจมันสะท้อนเหมือนคนสิ้นหวัง หมดอาลัยไม่อยากทำอะไร น้องถาม “ป่าได้โหลดอะไรไหม ” ป่าตอบ “ไม่ได้โหลดอะไรก็ทำงานปกติที่ละแต่คอมมันก็ใช้หลายคน ” น้องอ่องก็ปลดเอาเครื่องคอมไปทิ้งไว้แค่จอคอมพิวเตอร์ไว้ให้ดู (ตอนนี้ไม่เฉพาะไวรัสที่ยึดเครื่องแต่โดนคนยึดเครื่องไปแล้ว ข้าฯ) ซึ่งจะมีประโยชน์อันใด ป่าตะโกนถามตามหลังน้องอ่อง “จะได้เครื่องคืนเมื่อไหร่” น้องตอบ “อาทิศย์หน้าเด้อครับ” แล้วน้องก็เดินจากไป วันนั้นป่าเหมือนคน Hopeless มาก วันรุ่งขึ้นสติก็กลับมา งานที่เราเคยทำก็ส่งไปให้กับน้องๆ น่าจะมีคนเก็บผลงานที่เป็นไฟล์อิเล็กทรอนิกส์อยู่นะ เลยโทรหาน้องๆ คนเขาก็พอมึบ้างแต่เป็นของปีเก่าๆ ไม่เป็นไรเดี๋ยวมعلوماتใหม่ๆ ป่าก็มีข้อมูลในทะเบียนอยู่ก็มาเขียนเพิ่มละกัน น้องๆก็น่ารักส่งข้อมูลมาทางไลน์ให้ ก็ขอบคุณละ วันจันทร์

สัปดาห์ต่อมาน้องอ่องเอาคอมพิวเตอร์ที่โดนเรียกค่าไถ่มาคืน น้องบอกข้อมูลสามารถช่วยฟื้นคืนชีพมาได้บ้าง
บางส่วน แต่ส่วนใหญ่โดนเชือดทิ้งไปแล้ว ก็ไม่เป็นไรขอแค่คอมพิวเตอร์ให้มาได้ทำงาน **ชีวิตต้องเดินต่อ** และ
ข่าวดีคือเขาขยายเวลาส่งผลงานถึง 31 มกราคม 2563 ก็มีเวลาที่จะพิมพ์งานใหม่ล่ะ

จากประสบการณ์ครั้งนี้ สอนให้รู้ว่า อย่าไว้ใจในคอมพิวเตอร์มากนักกว่าจะไม่มีการสูญหายของข้อมูล
ต้องมีการสำรองไว้ด้วย ซึ่งพี่อ้อยแนะนำให้ส่งไว้ในอีเมลตัวเองไว้เผื่อจะได้เปิดได้ทุกที่ แต่ต้องจำรหัสเปิดให้ได้
ซึ่งอันนี้ป่าก็ไม่ค่อยแน่ใจตัวเอง คือลืมเก่ง และต้องเอาแฟลชไดร์มาสำรองข้อมูลไว้อีก

ความหวังของป่าตอนนี้คือขอให้มีการซ่อม Fserver ให้ได้เร็วๆ **ขอให้ประสบความสำเร็จ 3 time**

จาก ป่าต้อม